

[Knud Thomsen.]

er, som jeg har nævnt det, flere steder inde på tanker om centralisering eller samarbejde om selve forundersøgelsen, men er også de fleste steder klar over, at dette kun er ét middel til løsning af problemerne; man er derfor i de senere år kommet ind på en helt anden form for bidrag til løsning af problemerne. Man må nemlig erkende, at af alle udstedte patenter — og det gælder altså nogenlunde ensartet i alle industrilande — falder ca. 70 pct. bort, inden de er 5-6 år gamle, fordi patentindehaverne ikke betaler årsafgiften og altså har tabt interessen for at opretholde patentet. Helt naturligt har man derfor måttet spørge sig selv, om det er nødvendigt at ofre den dyre og tidkrævende forundersøgelse på alle ansøgninger, når man for det første faktisk måtte erkende, at forundersøgelsens værdi er blevet mere og mere tvivlsom, og for det andet, at over halvdelen af de udstedte patenter ikke opretholdes ud over nogle få år.

Tankerne og udviklingen er derfor gået i retning af det, der kaldes et foreløbigt eller provisorisk patent, en ordning, der i øvrigt kan udformes på mange måder, men hvis princip er, at et patent udstedes nogenlunde efter det franske system, altså uden en tilbundsgående forundersøgelse, medmindre dette kræves af ansøgeren med det samme. Hvis dette sidste ikke er tilfældet, har det foreløbige patent herefter en begrænset løbetid på nogle forholdsvis få år, som naturligvis fastsættes i lovgivningen, hvorefter det automatisk bortfalder, hvis ikke patentindehaveren eller en anden part i mellemtiden har begæret en tilbundsgående forundersøgelse, der da som resultat kan have haft enten bortfald af det provisoriske patent eller udstedelse af et definitivt patent med fuld løbetid.

Også disse tanker fremsatte jeg under det nordiske parlamentarikermøde, men de blev ligesom tanken om et centralt nordisk forundersøgelsesinstitut afvist af embedsmændene. Tanken var ikke praktisabel i Norden.

Jeg vil gerne oplyse over for folketinget, da oplysningerne ikke er givet på anden måde, at Holland, der dog ikke er noget tilbagestående land, fra den 1. januar 1964 har indført et system med foreløbige patenter, uden at dette blev oplyst ved lovforslagets fremsættelse i sidste folketingsår.

Jeg har yderligere selv fremskaffet oplysninger om, at tilsvarende lovforslag om et provisorisk patent — enkelthederne varierer naturligvis — er fremsat i Vesttyskland, der jo heller ikke er noget industrielt tilbagestående land, og at lovforslaget har været underkastet første behandling i den tyske Bundestag den 29. juni 1966.

Jeg kan oplyse, at fællesmarkedet ud over det nævnte centrale forundersøgelsesinstitut, som man altså her i Norden ikke finder praktisabelt, også tænker sig en patentordning for fællesmarkedet på den måde, at der udstedes provisoriske patenter, i dette tilfælde med en løbetid på 5 år, og således at hvis der ikke begæres definitivt patent, vil der komme en forundersøgelsesrapport efter ansøgningen fra det fælles centrale forundersøgelsesinstitut, efter at der er foretaget en forundersøgelse af mere formel natur og ikke den kostbare og tidkrævende tilbundsgående forundersøgelse.

Også i USA kender man patentvæsenet, og det kan næppe undre nogen, at der med den tekniske udvikling, der sker i USA i disse år, er opstået nøjagtig de samme problemer, som jeg her har været inde på. USA har for øjeblikket den såkaldte tilbundsgående forundersøgelse, og man har erkendt, at den er overordentlig kostbar og i virkeligheden ikke tilbundsgående.

En præsidentkommission har derfor undersøgt forholdene og heriblandt interesseret sig stærkt for problemet omkring et provisorisk patent. Avismeddelelser herom har været offentliggjort bl. a. i New York Times den 2. december 1966, og den pågældende præsidentkommission indstiller til senatet, at man forlader den tilbundsgående forundersøgelse, der på amerikansk hedder „complete examination“, til fordel for en „deferred examination“, som vist bedst kan oversættes som „udskudt prøvning“, altså et provisorisk patent. Jeg må her retfærdigvis tilføje, at denne præsidentkommission i en vis forstand står delt på spørgsmålet. Halvdelen af den indstiller uden videre, medens den anden halvdel ønsker sagen yderligere undersøgt af et specialudvalg, nedsat af den amerikanske handelsminister. Men der var altså i præsidentkommissionen enighed om princippet.

Jeg vil gerne slutte af med at sige, at jeg mener at have peget på, at det forarbejde,